

Темне фентезі / Жахи / Пригодницька драма

Попередження для читача:

Цей роман – приклад темного фентезі з елементами жахів. В окремих главах зображено жорстокі сцени, сцени насильства, фізичних і моральних страждань, сексуальної наруги та психологічного тиску. Твір не призначений для дітей, підлітків чи осіб із підвищеною чутливістю до тем насилля, смерті чи травми.

Рекомендовано для аудиторії 18+.

Якщо ти шукаєш комфортну історію про героїзм і надію – ця книга не про це. Якщо ж хочеш пройти крізь темряву разом із героями – вітаю у пеклі.

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ:

Цей твір є інтелектуальною власністю автора твору. Без дозволу автора твору забороняється видавництво, публікація, оприлюднення твору та/або будь-якої його частини у тому числі, але не виключно ілюстрацій, опублікованих у цій книжці. Авторське право захищене.

Звернення автора до читачів

Дорогий читачу! Дія роману, який ти тримаєш у своїх руках, відбувається у вигаданому світі Альдрану.

Мій роман – це мікс темного фентезі, жахів й пригодницької драми, де кожна сцена – випробування, кожен герой – не ідеал, а жива людина з ранами, сумнівами й тінню за плечима. Тут не буде досконалих ельфів, казкових поцілунків чи моралістичних перемог. Лише виживання, біль і спроба залишитись людиною в нелюдських обставинах. Цей роман – не культивування насильства чи зла. І точно не про демонів. Це історія про людей. Про силу, яка народжується в серці, коли здається, що вже нічого не залишилось. Про тих, хто падає – і встає. Про тих, хто жертвує собою, коли всі інші тікають. Світ цього роману – темний, брудний, жорстокий. Як і той, у якому ми живемо. Але саме в такому світі можна побачити найяскравіше світло – у вчинках, у поглядах, у виборі.

Я не романтизую зло. Я показую його таким, як воно є – огидним, страшним і нищівним. Але водночас я показую, що навіть у найчорнішій тіні є місце для гідності, для честі, для кохання.

Цей роман – для дорослого читача. Для того, хто готовий бачити світ без прикрас, але й без цинізму. Хто здатен плакати над смертю героя – і усміхатися його перемозі навіть після смерті сміливця.

Бо це – не про демонів. Це – про нас. Про людей. Про те, чого варте життя. І про те, за що іноді варто померти.

Пролог

Смерть йшла за ним по п'ятах, вона не збиралась просто так відпускати свою жертву. Кістлява була десь зовсім близько, хоча її неможливо було помітити, але її було відчутно у повітрі. Смерть, як і завжди у цих диких місцях, здавалась невідворотною і безжальною до чужинців, до тих, хто мав нахабність ступити на землю Хащі – споконвічного, здавалось, дикого лісу на заході Альдрану.

Людина з останніх сил важко пробивалася через густі зарості лісу. Кілька разів спотикаючись об корені дерев, вона падала, але неймовірний, майже тваринний страх змушував знову підійматися і продовжувати боротися за своє життя.

Цією людиною був бовернський – слідопит Бельт. Хоча зараз його, напевно, важко було б впізнати навіть рідним. Весь вимазаний в багнюці, в розірваному в багатьох місцях одязі, що більше нагадував лахміття жебрака, він мало нагадував самого себе – сміливого і спритного лісника-слідопита. Єдиною зброєю, що залишилась при Бельтові, був вірний мисливський ніж. Тільки його бовернець зберіг під час дикої втечі. За майже добу безперервного руху він був змушений залишити серед лісу свою кольчугу і шолом, які стали занадто важкими для нього, виснаженого тривалою втечею. Навіть нерозлучний лук із стрілами був ним кинутий десь далеко позаду. Проте не ніж, добротний мисливський ніж з широким лезом і заглибленням для кровосмоку, що був занадто слабким захистом в небезпечних лісах Тугрійської землі, але був все ж смертельною зброєю у вмілих руках.

Дикий праліс Хащі на заході від франделійського форту Боарн недаремно носив славу смертоносного місця. Під його густим покровом жило чимало небезпечних істот, деякі з яких існували тут ще з прадавніх часів. Смертельні хижакі, отруйні змії і павуки, болотні потвори і навіть доісторичні рептилії могли стати небезпекою як для добре озброєної людини, так і навіть для цілих загонів воїнів, що нерідко просто зникали безвісти по цей бік ріки Нуарваль. Густі хащі нерідко ставали

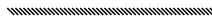
смертельними пастками для чужинців-відчайдухів, що насмілювалися заглибитися в них. Племена диких тугрів, що населяли ці місця, були нещадними до непроханих гостей. Дикуни – вмілі вбивці, засідки яких були часто непомітними і від цього смертельними навіть для досвідчених слідопитів. Хаща відчайдушно захищала свої території від чужинців.

Бельт був одним з тих, хто знав ці місця не за розповідями інших, а з власного досвіду. Хто не боявся ані тугрів, ані диких тварин. Але сьогодні на бовернця полювали не вони, його переслідувала сама смерть. Від її цупких обіймів не могли врятувати ні міцні обладунки, ані смертоносні стріли. Лише швидкі ноги ще давали хоч якийсь шанс на порятунок. А ще була потрібна допомога богів, без якої йому годі було сподіватися врятувати своє власне існування, яке було під серйозною загрозою.

Бельт в черговий раз впав. Бовернець вже збився, яке це було за рахунком падіння протягом останніх годин втечі, які тягнулися, здається, цілу вічність. Якусь мить він просто лежав лицем донизу на вкритій прілим листям землі. Кожен наступний раз зводиться на ноги знесиленій довгим переслідуванням людині ставало все тяжче. І тепер він відчайдушно поспробував встати, але сил схоже більше не залишилось. Єдине, що йому вдалось зробити, це просто сісти на землю. Слідопит оперся спиною на могутній стовбур старого дуба і прислухався до звуків навколо.

Позаду залишилась глибока ущелина і тяжкий спуск з великого пагорба, з якого він майже котився донизу. Десь попереду, за його здогадами і сподіваннями, знаходилась ріка Нуарваль, а там за нею – рідна земля, яка зараз здавалася такою далекою і недосяжною. Поблизу ріки було декілька опорних пунктів франделійського війська, що сторожили її східний берег від набігів тугрів, охороняючи західний кордон своєї країни. А далі вже починалася заселена територія – села, курені, ну і найзахідніший форпост королівства – форт Боарн. Там, за рікою, і був його порятунок.

Кілька миттєвостей Бельт вслухався у звуки лісу. Десь далеко ревів зубр, зверху з крон дерев лунав безтурботний спів численного птаства, справа долинув рик якогось хижака. Хаща жила своїм розміреним життям, яке тривало тут спо-

конвіку, ще задовго до появи перших людей. Але ось чутливе вухо лісника виокремило з тисячі інших тривожний звук, що лунав в далині, з місць, з яких він щойно прибіг. Звук був настільки слабкий, що звичайна людина не звернула б на нього увагу, але тільки не Бельт. Він провів загалом чимало років у лісі по той бік Нуарваль і покладався на свої органи відчуття. Цей звук змусив слідопита знову піднятися і продовжити рух уперед, незважаючи на неймовірну втому. Страх погнав його так, ніби не було позаду от цих от десятків пройдених миль крізь непролазні хащі лісу. А десь позаду нього лунали вже більш чітко тривожні крики птахів, яких хтось чи щось сполохало з насиджених місць у верховітті дерев, і шум їх крил, коли пернаті злітали в повітря, втікаючи від ймовірної небезпеки. Щось налякало їх, і це щось наближалося. Швидко і спритне, майже невловиме для погляду, воно пересувалося деревами, наздоганяло свою жертву.

Бельт розумів, що кожна хвиля, яку він потратив на цей останній, зовсім нетривалий відпочинок, наближала до нього страшного невідомого вбивцю, а з ним і дорогу до Карнехового царства. Безстрашний воїн розумів, що це не той випадок, коли можна дорого продати своє життя і навіки спочити смертю героя. Якби позаду були тугри, Бельт, не роздумуючи, прийняв би бій, ймовірно, свій останній бій. Проте позаду були не дикуни, це було щось інше, і воно стрімко наздоганяло свою здобич, і шансів не те, що на перемогу, навіть на достойну смерть у слідопита просто не було.

Ноги Бельта від багатогодинного бігу були тяжкими, немов свинцевими. Всі м'язи його тіла охоплював тупий, нещадний біль. Легеням не вистачало кисню. Тяжке дихання разом з тихим стогоном зривалося з його уст, але інстинкт самозбереження і страх гнали його вперед, хоча всі життєві ресурси людини було майже вичерпано.

Він в черговий раз спіткнувся об корінь і, втративши рівновагу, впав на землю. Попереду був схил. Бовернець просто покотився із нього вниз, не намагаючись більше звестись на ноги і поступово набираючи небезпечну для життя швидкість. Сил зупинити стрімке падіння, вчепившись за корінь чи гілку, у нього

не було. Він готовий був втратити свідомість, коли несподівано зарості розступилися перед ним і він полетів із обриву в пустку.

Холодна вода ріки Нуарваль швидко привела його до тями. Бельт ледве виплив на поверхню. На рух до протилежного берега сил не залишилось. У цьому місці течія ріки була досить стрімкою. Знесилена людину потягнуло водою, наче скибку дерева. Тіло слідопита боролось з рікою, як могло. Декілька разів Бельта із головою накривало хвилею. Одного разу він відчутно вдарився об якийсь поріг ріки. Порятунок прийшов несподівано. Борсаючись у воді, слідопит помітив поруч із собою темний предмет, що плив за течією над водою. Це виявилась велика гіляка якогось дерева. Бельт міцно схопився за неї, тільки це могло зараз врятувати йому життя. Після декількох невдалих спроб підтягнутись догори, йому таки вдалося осідлати гілку і потрохи почати її спрямовувати до протилежного берега.

До суші він добрався лише за кілька ліг від місця, в якому впав у воду. Зовсім знесилений, Бельт просто виповз із ріки на прибережний пісок і втратив свідомість.

* * *

Тим часом вище за течією його переслідувач зіскочив із дерева і підійшов до краю обриву. Величезна фігура рухалась, як для таких габаритів, дуже спритно і стрімко. Істота голосно втягнула у ніздрі повітря і, вловивши потрібний запах, підійшла до місця, де трохи раніше скотився у воду слідопит. Страшний рик люті і розчарування пролунав над рікою і лісом. Усі інші звуки разом притихли біля берега після цього, навіть великі хижачи в хащі, стривожені цим ревом, вирішили покинути свої місця полювання і забратись подалі від гріха. Потвора ще мить постояла на місці і спритно заскочила на нижні гілки найближчого дерева. Далі, винюхуючи повітря, вона попрямувала із спритністю мавпи верховіттям паралельним до течії річки курсом.

Жорстокий убивця не звик відпускати свою здобич.

РОЗДІЛ 1

Сторожова застава за рікою Нуарваль

На східному березі ріки Нуарваль слідопит і двоє воїнів у формі франделійського війська ховалися від нещадного сонця в тіні розлогого дерева. Поряд височіла над навколишньою місцевістю спостережна вишка, біля якої розмістилася приземкувата невелика землянка. Це була одна із франделійських прикордонних застав.

Подібні пункти розташовувались щокілька ліг попри ріку і були призначені охороняти її східний берег від небезпек, що несла із собою Хаща, а також попереджати навколишні поселення і форт Боарн про напад диких тугрів чи небезпечних тварин Дикого Лісу.

Солдати ліниво грали в кості, познімавши старі кіраси і шоломи, відклавши вбік мечі і арбалети. Неймовірна літня спека, від якої не рятувала навіть близькість ріки, змусила порушити всі мислимі військові правила і навіть прості заходи безпеки, які в прикордонній зоні на заході Франлелії були не просто звичайними вимогами командирського складу, але і річчю, яка нерідко допомагала врятувати власне життя. Мисливець-слідопит, що сидів поруч із солдатами, гострив ножа, мугикаючи собі під ніс веселу пісеньку. Закінчивши своє заняття, він засунув зброю за пояс і звівся на ноги.

– Піду я, напевно, покупаюся у ріці, – сказав він солдатам. – Сонце сьогодні неначе сказилося, пече просто таки неймовірно. Боги, напевно, хочуть ще раз показати людям свою силу і волю, посилаючи землі таку засуху.

– Вважай не ввіймай тугрійську стрілу своїм голим задком, – пожартував русявий вояка середнього віку.

Це був естельґарець на ім'я Отхо – він був старшим на цій заставі.

– Ги-ги-ги. Або нашого командира, – підтакнув йому білявий молодик, що грав з ним в кості.

– Прикрий пашеку, Йоне, а то ще накличеш його на нашу голову. Побачивши таке нехтування всіма правилами, – промовив незадоволено Отхо, кивнувши погляд у сторону покинутої зброї, – він швидко відішле нас чистити вигрібні ями у форті. При тому не менше, ніж на місяць. Де ж то бачено, щоб на посту, та ще біля самої Хаші, порушувати стільки правил несення варті водночас.

– Та тугри вже кілька місяців не показують свого носа після того, як ми їх добряче побили біля Боарну. Окрім того, в таку спеку навіть їм, напевно, не до снаги щось тут задумувати. Та і подекують, ніби наші спіймали і посадили в холодну самого Хоґара Тха – їх поводиря-чаклуна.

– Нашому командирю твої пояснення навряд чи підійдуть, він тобі сам дуже швидко нове заняття придумав – гноївку чистити. І правильно: таким як ти службу треба справно нести, а не вино та пиво дудлити і по селах дівчатам під спідниці зазірати. Піді-но краще принеси чогось, щоб горлянку промочити.

– Хай краще Юп принесе – он він до землянки прямує.

Слідопит Юп, який справді вже майже зайшов до хатинки, раптово зупинився і різко розвернувся.

– Тихо! – різко відрізав він усі запитання і завмер, прислухаючись.

Вояки рвучко вскочили на ноги і схопилися за зброю. Від їх веселого настрою не залишилось і сліду. Протягом кількох подихів ніхто нічого не говорив. Нарешті Отхо порушив мото-рошну тишу і запитав:

– Що?

– Якийсь дивний звук, ви що не чули?

– Який звук?

– Я не знаю..... Ніби рик якийсь.

– Рик? Ти до біса рику ніколи не чув? Забув, де ми? Та тут рику не рідкість, особливо по ночах.

– Я не знаю. Цей рик якийсь незвичний? Він ніби особливий: я такого ще не чув, хоча я не впевнений, можливо, мені причулося чи здалося це. Проклята спека! Та і не ніч зараз!

Декілька наступних хвилин всі напружено прислухалися, але звук так і не повторився.

- Тобі точно це причулося!

-...

- Він, напевно, на сонці перегрівся. От йому всяке і причувається. Моя баба раз от так посиділа влітку на сонці, так вона потім говорила, що сам великий пророк Епітрій спустився з небес і говорив з нею. Ги-ги-ги! Бабі святі пророки, а Юпу демони Каргулові ввижаються. Хто на що заслужив за життя! Ги-ги-ги!

- А ти, Йоне, навіть Велику Катастрофу не почув би. Тобі одні дівки у голові. От підстрелять тебе тугри, відітнуть голову – тоді буде тобі наука, – відрізав Юп.

- Закрийте роти обоє. Ти, Йоне, ще раз без дозволу його відкриєш, без зубів залишишся, а ти, Юпе, підіймись на вишку і добряче оглянь місцевість. Якщо щось пропустимо, тоді одним чищенням вигрібних ям не обійдеться, тут вже сумлінною працею на каменоломнях світитиме, – Отхо був по-справжньому стривоженим.

Юп почав підійматися по драбині на вишку. Вона височіла над навколишніми деревами і давала досить велику оглядовість. Опинившись наверху, він обвів перш за все поглядом ріку, але не помітив ані звіра, ані людини. Та й у цьому місці течія була занадто стрімкою для переправи. Щоб переплисти її тут навіть у човні, потрібно було мати неабияке вміння, та і то ризикованим це було б заняттям, адже можна було запросто і перевернутися. Проте від дикунів-тугрів всього можна було очікувати. Їх легкі човники були дуже маневреними і при відповідній майстерності веслувальників могли оминати пороги і водяні вири. Проте навколо ніякого руху не було помітно. У таку гарячу погоду навіть не було натяку на легенький вітерець, і тому все ліниво завмерло, в тому числі і густі хащі на протилежному боці, що нині стояли мертвою непорушною стіною. Юп уже хотів злазити донизу, але, кинувши останній погляд цього разу на ближній берег, він побачив дещо, що його зацікавило і занепокоїло водночас. Можливо, звичайна міська людина з Вальмонту чи Ревару і не звернула б увагу на предмет на березі, але тільки не Юп. Він був справжнім слідопитом Дикого Лісу. Увага і пильність в цих місцях цінилася на вагу золота. Органи сприйняття для мисливців-слідопитів відігравали головне значення, адже без добре розвинутого зору,

слуху і навіть «нюху», без вміння помічати найменші деталі неможливо було вижити в хащі за рікою Нуарваль, куди Юп не раз навідувався у складі різних розвідувальних загонів.

Франделія вже багато років намагалася розширювати свої володіння на захід, намагалася отримати вихід до океану, але всі потуги поки були не те щоб даремними, проте малоефективними. У території за рікою регулярні війська були практично безпорадними. Для лісу і його жителів важкоозброєні воїни не становили великої небезпеки. Смерть чатувала там звідусіль на погано підготовлену людину, незнайому із особливостями лісу. Не помагали ні зброя, ні обладунки, ні чисельна перевага, ані прекрасний вишкіл франделійського війська. Воювати проти тугрів на їх території було заняттям важким і невдячним. Тому завдання за рікою зазвичай виконували добре навчені групи найманців і місцевих жителів, що і здійснювали основні воєнні операції в Дикому Лісі. Вони краще знали Хащу і її жителів, їх поведінку і хитрощі при висліджуванні здобичі. Окрім цього, цими дикими землями активно цікавився і суперник Франделії – острівне королівство Альбар. Його таємна служба – Сірі плащі – входила у контакт із вождями окремих племен, шляхом підкупу, надання сталевої зброї та різного роду цікавинок досягали часто більшого успіху, ніж добре озброєні загоны регулярної армії.

Юп не міг чітко розгледіти зі сторожової вишки предмет, що його зацікавив, тому він, востаннє окинувши поверхню ріки, почав швидко спускатися донизу, де його з нетерпінням чекали товариші.

– Ну що там? – запитав Отхо.

– На ріці все спокійно, але щось все одно не так. Не питай що – сам не знаю. Як любив говорити мій дід, мертва тишина і видимий спокій не несуть добра.

– Так це все від клятої спеки. У цей час навіть тугри сплять по своїх норах.

Юп, не дослухавши товариша, попрямував до ріки.

– Ти куди?

– Треба дещо перевірити.

– Йоне, бери самостріл і за ним. По одному не ходити! Якщо щось не те, відразу подавайте знак і швидко повертайтесь. Не

зволікати і дивитись пильно! А я поки тут біля сигнального вогнища почергую. Береженого Бог береже!

На кордоні з Диким Лісом для швидкого сповіщення використовувалися сигнальні вогнища. Тому на кожній заставі завжди була насипана велика купа дерева, политого смолою і олією, яку в разі тривоги підпалювали. Стовп диму від сигнального вогнища помічали на сусідній заставі і сповіщали далі. Таким чином жителі прикордонних сіл отримували час, щоб приготуватися до нападу. Кожне село в цій окрузі нагадувало невелику фортецю. Обнесені частоколом з сторожовими вишками, з обкованими залізними пластинами воротами, вони могли служити захистом від невеликих загонів тугрів. У разі суттєвої загрози жителі втікали вглиб країни на схід або ховалися за високими стінами форту Боарн і вже разом з загонами франделійського війська відбивали чергову навалу дикунів. Зрештою великі навали тугрів були явищем досить рідкісним. Вічна ворожнеча між різними племенами дикунів не дозволяла їм об'єднуватися в великі загони і як правило нальоти робили бойові групи окремого племені, а значно рідше двох або трьох різних племен. Тугри в основному розраховували на несподіванку і досить часто, не дивлячись на охорону східного берегу, їм таки вдавалося заставати поселенців зненацька. Перепливаючи на своїх легких човнах річку вночі, вони пересувалися майже безшумно. За роки колонізації нині західних земель Франделії під ножами нападників під час таких набігів гинули часом цілі поселення, а на тих, хто попадав у полон, чекала страшна доля рабства або часто і тяжких тортур із наступним принесенням їх у жертву дикунським звіробогам.

Юп і Йон помалу, крадучись, пересувалися до потрібного місця, але поки навколо нічого дивного не відбувалося. Усюди панував спокій.

– Ти залишайся тут і пильнуй, а я спускаюся до води. У разі нападу подавай знак Отхо і відступай, – сказав Юп молодому товаришу.

Йон зайняв позицію біля коренів поваленого бурею дерева. Слідопит тим часом помалу почав спускатися вниз стрімким берегом. Спуск був досить крутим, і тому він майже сповзав по

землі донизу. З-під його м'яких чобіт з оленячої шкіри скочувалися до самої води невеликі шматки глини і дрібне каміння. Тепер Юп вже міг чітко розгледіти предмет, який його зацікавив. Це було тіло людини.

Незнайомиць лежав на животі лицем донизу. Розгледіти його рис Юп не міг, але одяг, у який він був вдягнутий, не був одягом тугрів. Тим не менше слідопит витягнув сокиру.

– Від клятих дикунів можна всього очікувати, – пробубнів він собі під ніс.

Підкравшись ближче Юп зрозумів, що незнайомиць ще живий. Невідомий пробував піднятися, але в нього це не виходило. З близької відстані мисливець розгледів, що він не був дикуном. Русяве волосся останнього і густа борода просто не могли належати тугру. Юп підбіг до людини і допоміг їй перевернутися на спину. Все лице незнайомця було вкрито грязюкою, порваний в багатьох місцях одяг нагадував лахміття жебраків. Але крізь усе це Юп розгледів, що ця людина такий же слідопит, як і він сам. Це було очевидно. Можливо, це навіть його знайомий, хоча зараз його годі було і впізнати. Та й це не було важливим цієї миті. Очі незнайомця з мольбою дивилися на Юпа.

– До-по-мммо-жіть, – простогнав чоловік.

Юп допоміг незнайомцю повністю вибратися на берег і сісти на землю, він зняв з пояса флягу з трав'яною настоянкою і акуратно влив її трохи в рот схоже повністю знесиленій людині. Чоловік закашлявся, але завдяки життєдайній рідині погляд його трохи прояснився і тіло набралось якоїсь крихти сили. Він зміг вже самостійно зробити ще декілька ковтків. Але проте щоб незнайомиць зміг звестися на ноги і самостійно піднятися нагору, не могло навіть іти мови. Юп окликнув Йона, і той невдовзі спустився до них.

– Чого витріщився, відрижка Карнеха? Допоможи мені дотягти його до застави.

Йон не змусив повторювати прохання двічі. Разом з Юпом вони підняли незнайомця, і, закинувши його руки собі на плечі, поволокли угору. Далі перебувати на березі було надто небезпечно. Якщо незнайомцю вдалось утекти з полону тугрів, то останні могли появитися будь-якої миті на тому березі річки.

* * *

Хвилини, які сплинули з часу, коли Юп з Йоном покинули заставу, минали для Отхо дуже довго. Весь цей час він напружено чекав, стискаючи в одній руці запалений факел, а в другій зведений та заряджений самостріл. І коли з-за дерев з'явилися три фігури, він через нервові напруження ледь не вистрілив. Але врешті, впізнавши своїх товаришів, з полегшенням опустив зброю. Юп з Йоном дотягнули незнайомого йому чоловіка до землянки і обережно сперли його на стіну. Незнайомець виглядав погано. Юп забіг у хатинку і вийшов звідти з відром води і чистим рушником. Придивившись краще до врятованого, Отхо впізнав його. Це був Бельт, мисливець-слідопит, один з найкращих і найдосвідченіших тут на кордоні із Хащею. Кілька разів Отхо зустрічав його в Боарні. Бельт входив у склад одного із розвідувальних загонів, що постійно робили вилазки за ріку. Такі загони заглиблювалися в Хащу, виконуючи смертельно небезпечні завдання у нетрях лісу. До таких слідопитів, як Бельт, усі на кордоні ставились із повагою, адже не кожен сміливець наважувався пересікати ріку і заглиблюватися в ці дикі та глибокі місця.

Тим часом Бельт трохи прийшов до тями і попросив поїсти і знову попити. Йон швидко приніс йому кусок хліба і трішки холодної оленини. Чоловік жадібно накинувся на їжу. Видно було, як його мучили голод і спрага. Закінчивши їсти, він приклався до фляги з елем, що йому також подали, і лише тоді заговорив.

– Мені треба добратися до Боарну. Не можна зволі...

Потрачені зусилля таки стали останньою краплею для вичуреного тіла і слідопит чи то знепритомнів, чи то просто заснув посередині своєї ж фрази.

– Що не можна зволі... що? – спитав Йон.

– Тихо, – гаркнув Отхо. – Коли прийде до тями – розпитаємо про все. Він у тяжкому стані, повністю знесилений.

– А якщо це щось важливе?

– Він зараз нічого не розкаже, дуже вже змучений. Але це все мені дуже не подобається. Юпе, на вишку! Дивитись в обидва ока, уважно, щоб тебе! Ти, Йоне, залишайся поряд з Бельтом. А я приготую речі – раптом доведеться швидко

добиратися до форту. Будьте дуже уважними та обережними!
Зрозуміли, Сех'Ра вас забори?!

* * *

На західному березі ріки невідомий вбивця знову натрапив на слід своєї жертви. Запах був слабким, але прекрасний нюх переслідувача вирізнув його з-поміж інших безпомилково. Проте того, кого він переслідував, не було ніде видно. До запаху його жертви примішувалися ще інші запахи – так пахли люди. Значить, здобич могла бути ще багатшою. Перед ним була лише одна перешкода – ріка. Води убивця не любив, бо вона не давала йому змоги маскуватися як серед хщів лісу. Потрібно було чекати ночі. Все одно жертва нікуди від нього не дінеться. Він був упевнений: його здобич далеко не втече.

РОЗДІЛ 2

Тривожні звістки

У невеликій ямі догорав вогонь. На кордоні з Диким Лісом це була обов'язкова міра захисту. Світло полум'я вночі було видно далеко, тому дозволялося розводити його лише у спеціальному заглибленні. Хоча вже давно стемніло, на заставі ніхто, окрім Бельта, не спав. Дуже вже тривожною була поява знесиленого слідопита, який, очевидно, зумів врятуватися від неминучої смерті. Окрім цього, ці кілька слів, які він сказав перед тим, як заснути, видавалися усім зловісними. Він про щось їх хотів попередити, про якусь небезпеку за рікою. Хоча поки ще нічого чітко не було ясно, нічого тривожного за рікою не спостерігалося, хоч як вартові не вдивлялися у стіну лісу на тому березі і саму ріку. Якщо незнайомець хотів добратися до Боарну швидко, значить щось недобре творилося за рікою Нуарваль. З другого боку смертельні небезпеки Хашці досить часто завдавали непоправних змін психіці навіть загартованих в численних боях воїнів. Можливо, саме це і трапилось із нещасним Бельтом. Він просто міг збожеволіти від побаченого чи пережитого.

– Піді перевір, як він там, а потім зміни Юпа на вищці, нехай трохи відпочине, – скомандував Отхо.

Йон звівся на ноги і зайшов у землянку. Там було темно, тому він взяв зі собою гарячу тріску з вогню. У її слабкому світлі вояка побачив слідопита, котрий вже встиг прокинутись. Коли Йон зайшов, той навіть зумів самостійно сісти, але видно було, що зробив це з натугою.

– Я... я... не можу зараз їхати до..... форту, – відразу почав він: – Я... просто..... не доїду. А в мене є..... важлива інформація..... для коменданта..... Арно, Арно де Монфера – тяжко пробелькотів Бельт.

– Я зараз покличу Отхо. Він у нас командир. Йому розкажеш. Щось вирішимо.

Йон похапцем вискочив із землянки, неначе ошпарений.

– Отхо, ходи сюди, він отямився, хоче поговорити.

